

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců Mgr. Šárky Hájkové a JUDr. Blaženy Škopkové ve věci **žalobkyně A [redacted], s.r.o., IČ: [redacted], se sídlem [redacted], [redacted], zastoupené JUDr. Davidem Černeckým, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov, proti žalované O [redacted] n [redacted] K [redacted], a.s., [redacted], IČ: [redacted], se sídlem [redacted], [redacted], zastoupené Mgr. Alešem Buriánkem, advokátem se sídlem Vodičkova 28, Praha 1, o zaplacení částky 315.930,23 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 19.6.2015 č.j. 205 C 8/2013-196,**

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně s e p o t v r z u j e.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 25.313,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Kladně (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 19.6.2015 č.j. 205 C 8/2013-196 uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 311.678,93 Kč (výrok I.), žalobu co do částky 4.251,30 Kč zamítl (výrok II.) a uložil žalované také povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 129.552,10 Kč (výrok III.).

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že mezi účastníky řízení probíhala dlouhodobá obchodní spolupráce, v jejímž rámci žalovaná obvykle činila prostřednictvím svého

zaměstnanec poptávku zboží nebo jí takovou nabídku učinil zaměstnanec žalobkyně, následně byla poptávka žalobkyní zpracována za účelem zjištění ceny zboží a jeho dostupnosti. Objednávka nebyla potvrzována, žalobkyně realizovala svůj závazek přímým dodáním zboží žalované do její provozovny. Zde řidič žalobkyně předal současně se zbožím skladníkovi fakturu, která byla zároveň dodacím listem, jejímž podpisem a otiskem firemního razítka skladník či jiná zastupující osoba potvrdila převzetí zboží. Takovéto osobě byla rovněž předána listina nazvaná jako „kupní smlouva – objednávka“ (dále jen „kupní smlouva“), kterou tato osoba rovněž podepsala a opatřila otiskem razítka žalované. V jednotlivých kupních smlouvách bylo vždy specifikováno číslo smlouvy (objednávky), soupis objednávaného zboží a celková kupní cena. Součástí bylo též písemné ujednání o smluvní pokutě ve výši 0,1%, resp. po zvýšení 0,2% denně z dlužné částky pro případ prodlení žalované s úhradou kupní ceny. Dále obsahovala uvedená listina výslovný odkaz na Všeobecné obchodní podmínky žalobkyně (dále jen „Podmínky“) a na konkrétní internetovou adresu www.papirnet.cz, kde byly zveřejněny, s tím, že podle dohody stran jsou tyto Podmínky součástí kupní smlouvy. V čl. V. bod 4 Podmínek je stanoveno, že v případě, že se zákazník ocitne v prodlení se zaplacením kupní ceny nebo její části, je zákazník povinen zaplatit žalobkyni smluvní pokutu ve výši 0,2% z dlužné částky za každý započatý den prodlení a úrok z prodlení ve výši 0,2% z dlužné částky za každý započatý den prodlení. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, zda vůbec a kdy bylo to které zboží žalobkyní žalované dodáno, za jakou cenu, kdy žalovaná fakturované částky zaplatila a že se tak stalo po termínu splatnosti obsaženém ve fakturách. Sporná mezi nimi byla pouze ta skutečnost, zda došlo k dohodě ohledně povinnosti žalované platit smluvní pokutu a smluvní úrok z prodlení.

Zjištěný skutkový stav vyhodnotil soud prvního stupně tak, že mezi žalobkyní, jako dodavatelem, a žalovanou, jako odběratelem, byly uzavírány v každém jednotlivém případě kupní smlouvy, a to v písemné formě. K jejich uzavření došlo v okamžiku dodání zboží za současného podpisu listin nazvaných kupní smlouva. Obsahem tohoto vztahu smluvních stran byla povinnost žalobkyně dodat žalované objednané zboží popsané v kupní smlouvě a po zaplacení kupní ceny převést vlastnické právo na žalovanou. Žalovaná se naopak zavázala zaplatit kupní cenu v termínu, jenž byl stanoven na přiložené faktuře. Žalovaná však uhradila v některých případech kupní cenu až po splatnosti, takže se ocitla v prodlení.

Soud prvního stupně dále dovodil, že jednotlivé kupní smlouvy byly uzavírány mezi podnikateli v rámci jejich podnikatelské činnosti. Za žalobkyni tak činili její zaměstnanci, jež byli touto činností pověřeni jednak svým pracovním zařazením, jednak vnitropodnikovými předpisy, směrnicemi a pokyny nadřízených. Co se týče oprávněnosti zaměstnanců žalované podepisovat předmětné kupní smlouvy, vyhodnotil soud prvního stupně zjištěné skutečnosti tak, že zaměstnanci žalované podepisovali kupní smlouvy v provozovně žalované na skladě vždy při přejímce zboží a tato spolupráce probíhala nepřetržitě v řádu několika let, přičemž se jednalo o dodávku zboží na sklad, kdy uzavírání kupních smluv lze v této souvislosti považovat za činnost obvyklou a související s jejich pracovním zařazením. Zaměstnanci žalované tuto činnost prováděli soustavně a s vědomím žalované, která tuto skutečnost po řadu let nijak nezpochybnila, naopak ji respektovala a kupní cenu na základě tohoto titulu průběžně uhrazovala.

Soud prvního stupně věc právně posoudil podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinného do 31.12.2013 (dále jen „ObchZ“) a dle zákona č. 64/1964 Sb., občanský zákoník, účinného do 31.12.2013 (dále jen „OZ“), za použití přechodných ustanovení § 3028 odst. 1 a 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), a uzavřel, že účastníci uzavírali platné kupní smlouvy ve smyslu § 409 odst. 1 a 2 ObchZ, přičemž za žalovanou tak

činili její zaměstnanci v souladu s § 15 ObchZ. Žalobkyně splnila své povinnosti vyplývající z jednotlivých kupních smluv, naproti tomu žalovaná nehradila dohodnuté kupní ceny včas, a proto se den následující po splatnosti faktur (které vždy převzala spolu s kupní smlouvou a na kterých byla uvedena doba jejich splatnosti) ocitla v prodlení. Co se týče Podmínek, hodnotil je soud prvního stupně podle § 273 odst. 1 až 3 ObchZ tak, že část obsahu smlouvy lze určit také odkazem na všeobecné obchodní podmínky, a i když Podmínky nejsou k jednotlivým kupním smlouvám připojeny v písemné formě, tak v nich uvedený odkaz na internetovou adresu postačí k tomu, aby se tyto Podmínky staly součástí jednotlivých kupních smluv. Žalovaná se tedy popsaným způsobem zavázala k dodržování smluvních podmínek sjednaných mezi stranami a k respektování veřejně dostupných Podmínek, na které dokumentace odkazuje. Smluvní strany si tedy podle § 544 odst. 1 a 2 OZ platně dojednaly, že pro případ prodlení žalované se zaplacením kupní ceny je tato povinna hradit smluvní pokutu ve výši 0,1%, resp. po zvýšení 0,2%, denně z dlužné částky, a dále podle § 369 odst. 1 ObchZ smluvní úrok z prodlení ve výši 0,2% denně z dlužné částky, který byl pevně stanoven v Podmínkách. Dle soudu prvního stupně došlo na straně žalované skutečně k prodlení s hrazením jednotlivých kupních cen v rozporu se stanoveným termínem splatnosti udaným ve vystavených fakturách, a proto žalované vznikla povinnost zaplatit žalobkyni uvedené sankce, které z titulu úroku z prodlení činily 186.948,32 Kč a z titulu smluvní pokuty 128.981,91 Kč. Žalovaná z těchto částek zaplatila v průběhu řízení před soudem prvního stupně pouze 4.251,30 Kč, takže v tomto rozsahu byla žaloba zamítnuta, ve zbývajících částech jí soud prvního stupně vyhověl.

Soud prvního stupně také posuzoval, zda je výše smluvní pokuty v kombinaci se sjednaným smluvním úrokem z prodlení v rozporu s dobrými mravy, a dospěl k závěru, že v konkrétním případě výše těchto sankcí vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu v rozporu s dobrými mravy není, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 231/2010, 33 Odo 588/2003 a 33 Cdo 772/2010. Pokud žalovaná tvrdila, že uzavřela s žalobkyní dohodu o neuplatnění sankcí v případě prodlení a o prodloužení splatnosti veškerých faktur na 90 dnů, považoval soud prvního stupně tuto obranu za neprokázanou.

O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 3 o.s.ř. a žalobkyni, která neměla úspěch pouze v nepatrné části, přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 91.010,- Kč (za odměnu advokáta ve výši 9.580,- Kč za 1 úkon právní služby podle § 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, za převzetí a přípravu právního zastoupení, sepsání žaloby, podání ve věci samé, odvolání proti rozhodnutí o místní nepříslušnosti (1/2 úkonu), 4x účast na jednání před soudem, z toho ve dvou případech přesahující dvě hodiny), dále paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3.000,- Kč za 10 úkonů právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše zvýšené o DPH, a dále uhrazený soudní poplatek ve výši 15.800,- Kč, celkem tedy částku ve výši 129.552,10 Kč.

Proti výrokům I. a III. tohoto rozsudku podala včas odvolání žalovaná, která se domáhá v napadených výrocích jeho změny a zamítnutí žaloby. Žalovaná namítala, že k uzavření předmětných kupních smluv mezi účastníky došlo nikoliv v okamžiku předání a převzetí zboží, ale okamžikem potvrzení objednávky pracovníci obchodního oddělení žalobkyně. Závěr soudu prvního stupně o této skutečnosti nemá dle názoru žalované oporu v provedeném dokazování, naopak výpovědi svědků Č[redacted], M[redacted], Š[redacted] a K[redacted] výše tento závěr vyvrací. Dále pokud soud prvního stupně vycházel z ustálené obchodní praxe mezi účastníky, tak do této měl zahrnout to, že účastníci zjevně neměli smluvní pokutu za sjednanou, žalobkyně jí nevyžadovala a nijak na její existenci nepoukazovala, učinila tak až ve výzvě ze dne 15.10.2012. Žalovaná také nesouhlasila

s hodnocením úkonu skladníka žalované, tj. podpisu listin při převzetí zboží. Dle jejího názoru takto skladník výlučně potvrzoval převzetí zboží, v žádném případě ani za žalovanou neuzavíral smlouvu, ani již uzavřenou smlouvu nemodifikoval. Žalovaná dále namítala, že se soud prvního stupně nevypořádal s tvrzením žalované o existenci písemné smlouvy mezi účastníky ohledně neuplatňování smluvních pokut a o prodloužení doby splatnosti faktur na 90 dnů, o čemž shodně vypověděli svědci Š[ ] a K[ ]. A i pokud by byla mezi účastníky dohodnuta povinnost žalované platit smluvní pokutu, tak žalobkyně nemůže v tomto ohledu požívat právní ochrany. Takové ujednání by totiž bylo v rozporu s pravidly poctivého obchodního styku, a to s ohledem na shora popsany postup při uzavírání kupních smluv (jež byly nejprve oběma stranami telefonicky či e-mailem stvrzeny, a to bez dohody o jakékoliv sankci, a posléze byla osobě, která zboží za žalovanou pouze přejímala, předložena k podpisu kupní smlouva, jež obsahuje ujednání o smluvní pokutě a odkaz na Podmínky). Smluvní pokuta je navíc v nepřiměřené výši, k níž přispěla svou nečinností zejména žalobkyně, která její zaplacení po dobu téměř čtyř let nepožadovala. Nepřiměřenost smluvní pokuty je dána i jejím výrazným přesahem výše kupní ceny.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Pro posouzení nároku žalobkyně jsou dle jejího názoru klíčové kupní smlouvy, které obsahují jak ujednání o smluvní pokutě, tak i odkaz na Podmínky, jejichž součástí je dohoda o výši smluvního úroku z prodlení. Pokud žalovaná namítala existenci dohody o neuplatnění sankcí a o prodloužení doby splatnosti faktur na 90 dnů, tak její existenci žalobkyně jednoznačně popírá. Takovou skutečnost vyloučil i svědek K[ ], který dle tvrzení žalované měl uvedenou dohodu za žalobkyni uzavřít, stejně tak jako svědek M[ ], jenž si na žádné takové jednání mezi účastníky nepamatoval. Kupní smlouvy považuje žalobkyně za platné, za žalovanou je ve smyslu § 15 ObchZ uzavírali její zaměstnanci. Žalovaná nikdy žalobkyni nesdělila, že by tito zaměstnanci nebyli k takovému úkonu oprávněni, začala tak činit až v době, kdy se žalobkyně domáhala zaplacení smluvní pokuty a úroků z prodlení, tj. zcela účelově. K uzavření smluv rozhodně nedošlo ústně tak, jak namítá žalovaná. Je běžné, že si strany předem rámcově dohodnou podmínky obchodu, a teprve následně uzavírají smlouvy a obchod realizují. To se stalo i v posuzovaném případě. Žalobkyně realizuje obchody s kancelářskými potřebami, které dodávala i žalované, a předem musí zjistit, o co má zákazník zájem, což probíhá právě prostřednictvím telefonních rozhovorů nebo e-mailů. Žalobkyně po obdržení takovéto objednávky, kterou nijak nepotvrzovala, rovnou provedla dodání zboží, při kterém došlo k uzavření písemných kupních smluv. Dohodnutá výše smluvní pokuty a úroků z prodlení rozhodně není v rozporu s dobrými mravy a jejich celkovou výši zavinila svým prodlením žalovaná.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo podle § 212 ve spojení s § 212a odst. 1, odst. 5 o.s.ř. a odvolání neshledal důvodným.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, na která pro stručnost odkazuje.

Odvolací soud zopakoval dokazování podle § 213 odst. 2 o.s.ř., a to sdělením podstatného obsahu faktur č. 2008/10097, č. 200900415, č. 200902997, č. 200904818, č. 200905685, č. 201000068, č. 201000999, č. 201001299, č. 201001834, č. 201002567, č. 201102323, č. 201106838, č. 201106918, č. 201107427, č. 201200254, č. 201200898, č. 201201751, č. 201203117 a č. 201203406, z nichž zjistil, že osoba přebírající za žalovanou

zboží v těchto listinách potvrdila převzetí zboží popsaného ve faktuře a také převzetí faktury jako takové.

Dále, se zřetelem k námitkám žalované, odvolací soud uvádí:

Za situace, kdy k realizaci obchodů mezi účastníky došlo v době do 31.12.2013, posuzoval soud prvního stupně podle § 3028 odst. 3 o.z. věc správně podle předchozích právních předpisů, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31.12.2013, a podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinného do 31.12.2013.

Soud prvního stupně posoudil otázku okamžiku uzavření, formy a obsahu jednotlivých kupních smluv správně. Z výpovědí svědků totiž jednoznačně vyplývá, že zaměstnankyně žalobkyně Č[ ] a M[ ] komunikovaly telefonicky nebo e-mailem s paní Š[ ], zaměstnankyní žalované, přijímaly její objednávky, rovněž připravovaly kupní smlouvy a faktury a seznamovaly jmenovanou pracovníci žalované s okolnostmi dodání zboží. Za žalobkyni byli oprávněni mimo jiné uzavírat kupní smlouvy zaměstnanci žalobkyně na pozici obchodník, prodavač či řidič, toto pověření bylo dáno vnitřním řádem, směrnicemi a pokyny nadřízeného. Zákazník, tedy i žalovaná, nejprve zaslali své požadavky elektronicky či je sdělili telefonicky. Tj. k uzavření kupní smlouvy nedošlo zasláním nebo sdělením objednávky a její následnou akceptací, neboť komunikaci zaměstnanců účastníků nelze vyložit jinak, než jako rámcové sdělování požadavků pro informaci a další postup žalobkyně tak, aby tato byla schopna zvážit, zda má požadované zboží k dispozici a může je vůbec dodat. To ostatně plyne i z výpovědi svědkyně Š[ ], která tuto komunikaci vedla za žalovanou se zaměstnanci žalobkyně. K uzavření kupní smlouvy podle § 409 ObchZ proto v jednotlivých případech došlo až okamžikem jejího podpisu za současného dodání zboží. Rovněž hodnocení jednání zaměstnanců žalované při podpisu kupních smluv podle § 15 ObchZ pokládá odvolací soud za správné. Tito nikdy neupozornili, že by k takovému jednání nebyli oprávněni, což ve své výpovědi potvrdil svědek B[ ], který za žalobkyni zboží dodával. A ani jiní pracovníci nebo statutární zástupci žalované takové zpochybnění postupu zaměstnanců žalované vůči žalobkyni nikdy neprovedli, i když se kupní smlouvy i faktury dostávaly do jejich dispozice (jak vypověděla svědkyně Š[ ]). To, že na faktuře bylo skutečně pracovníci žalované P[ ] a L[ ] stvrzováno pouhé převzetí zboží a faktury jako takové (což plyne i z obsahu výše uvedených faktur), na platnosti kupních smluv ničeho nemění, neboť i tyto listiny pracovníce podepsaly a navíc vypověděly, že by nepodepsaly žádný dokument, k jehož podpisu by nebyly oprávněny. S ohledem na to, že k převzetí zboží docházelo v místě sídla žalované, tj. fakticky v její provozovně, pak je zavázána jednáním osoby smlouvy podepisující.

Co se týče sankcí za nesplnění povinnosti, tak je ve všech kupních smlouvách výslovně uvedena povinnost žalované platit v případě prodlení s úhradou ceny zboží smluvní pokutu ve výši 0,1%, respektive 0,2%, z dlužné částky denně, a proto jde o ujednání splňující podmínky § 544 odst. 1 a 2 OZ. Všechny kupní smlouvy pak mimo jiné obsahují text „...Zákazník se seznámil a souhlasí se Všeobecnými obchodními podmínkami dodavatele umístěnými na www.papirnet.cz.“. Byť Podmínky nejsou k jednotlivým kupním smlouvám připojeny v písemné formě, tak tento odkaz postačuje k tomu, aby se staly součástí jednotlivých kupních smluv (srovnej rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 691/04). Nelze než zopakovat názor, který odvolací soud již vyslovil v průběhu řízení před soudem prvního stupně při hodnocení platnosti dohody o prorogaci, že v době běžné elektronické komunikace je možné i všeobecné obchodní podmínky zveřejněné na internetových stránkách bez dalšího považovat za trvanlivé médium, neboť žalované v okamžiku uzavření té které kupní smlouvy nic

nebránilo uložit přímo dotčenou webovou stránku či si tam zveřejněné podmínky vytisknout. Za popsanych okolností Podmínky, na které smlouva odkazuje a jež jsou k ní připojeny nebo jsou smluvním stranám známy, nemusí být samostatně podepisovány účastníky smluvního vztahu (viz SR, 1998, č. 10 – VS v Praze sp. zn. 5 Cmo 318/97). Účastníci se proto dohodli i výši úroku z prodlení ve smyslu § 369 odst. 1 ObchZ.

Za správný považuje odvolací soud i závěr soudu prvního stupně ohledně hodnocení neprůkaznosti tvrzení žalované o existenci dohody o neuplatnění smluvní pokuty a smluvního úroku z prodlení ze strany žalobkyně a o prodloužení doby splatnosti fakturovaných cen na 90 dnů. Toto zjištění neplyne z žádného z provedených důkazů, jediný, kdo tuto skutečnost svou výpovědí potvrzoval, byla svědkyně Š■■■■■, avšak její výpověď je v přímém rozporu s výpověďmi svědků K■■■■■ a M■■■■■. Tj. žalovaná svou obranu skutečně neprokázala. Odvolací soud v tomto ohledu pro úplnost dodává, že pokud se žalovaná brání existencí jí tvrzené dohody, tak tím nepřímou potvrzuje ujednání o sankcích v kupních smlouvách v souladu s tvrzeními žalobkyně i hodnocením soudem prvního stupně.

Jak již rovněž správně uvedl soud prvního stupně, tak výše smluvní pokuty není nepřiměřená. Ustálená judikatura běžně hodnotí smluvní pokutu až do výše 0,5% z dlužné částky denně jako mravnou. A argument, že smluvní pokuta v tomto případě převyšuje cenu zboží, také neobstojí, neboť její výše je dána délkou prodlení žalované, což rozhodně nenaplnuje ukazatel nepřiměřenosti. Naopak je to důsledek postupu žalované. To, že žalobkyně smluvní pokutu nepožadovala dříve, nejde k její tíži, protože žalovaná velmi dobře věděla, jaké ceny zboží a v jakých termínech splatnosti má hradit, a že jí, pokud nesplní své závazky včas, hrozí sankce. Na to, že žalobkyně neuplatnila sankce dříve, také podle názoru odvolacího soudu není možné nahlížet jako na součást zavedené obchodní praxe mezi stranami v tom smyslu, že by se žalobkyně takto svých nároků vzdala. Konečně za popsanych okolností při uzavírání kupních smluv (který je odlišný od argumentace žalované obsažené v odvolání), také nelze požadavek žalobkyně na úhradu sankcí hodnotit jako rozporný se zásadami poctivého obchodního styku, a tedy nepoživající ochrany. Tj. i tato odvolací námitka žalované není důvodná.

S ohledem na shora uvedené odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

O nákladech řízení před odvolacím soudem bylo rozhodnuto za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. podle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že úspěšné žalobkyni byla přiznána náhrada za odměnu advokáta podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) ve výši 9.580,- Kč za jeden úkon, dále náhrada hotových výdajů podle § 13 téže vyhlášky za dva režijní paušály po 300,- Kč, náhradu za promeškaný čas na cestě k jednání odvolacího soudu v rozsahu čtyř půlhodin po 100,- Kč, náhradu hotových výdajů na cestovním k jednání osobním automobilem Jaguár S-type 2.7 D, RZ ■■■■■, na trase Benešov – Praha a zpět, v celkové délce cesty 100 km, při ceně pohonných hmot a amortizaci vozidla ve výši 7,60 Kč/1 km, celkem v částce 760,- Kč, a náhrada 21 % sazby DPH, jejímž je zástupce žalobkyně plátcem, celkem (po zaokrouhlení) 25.313,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky

hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 10. prosince 2015

JUDr. Hana Lojkásková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kazetská